

[Inge Krogh]

tilfælde er det én gang månedlig inden for kommunens område, og det er ikke meget. Det vil sige, at bor pårørende blot i en nabokommune, kan der ikke bevilges taxa, og det må altså betales af lommepegebælebøbet. Der kan være tale om sådan noget som besøg hos børn i julen. De bor måske sådan, at man skal passere Store Bælt, og det bliver en dyr taxa.

Så er det også nævnt i debatten, at man får tøj. Men det kunne jo også tænkes, at der var nogle, der gerne, hvis de kunne, ville købe deres eget tøj for deres egne penge, og dér ville så muligvis komme en besparelse for plejehjemmet.

Men jeg siger tak for modtagelsen, og fordi man ser hen til arbejdet i udvalget.

Helga Soltau (DR):

Med hensyn til det forslag, der er kommet fra kristeligt folkeparti om betaling for ophold på plejehjem, kan vi godt se, at det er meget få penge, plejehjemspatienterne har til de personlige fornødenheder. Men vi kan ikke se, at vi skal favorisere dem, der er bedst stillet i samfundet. Vi må sådan set sørge for generelt, at pengene til de personlige fornødenheder bliver forøget på et bredt plan.

Jeg ser sådan på det, at det er et formynderskab, en umyndiggørelse af mennesker, når man kommer på plejehjem, at man ikke selv kan få lov til at råde over det beløb, der er til den enkeltes påklædning. Det kunne sådan set være en glæde for den enkelte at få lov til selv at være med til at bestemme. Og der kan være mange andre fornødenheder. Vi er i den situation, at vi ikke kan gå ind for forslaget, som det ligger, men vi er positive – det har vi også tilkendegivet i den debat, der har været her forinden – over for at forbedre forholdene, især hvad angår pengene til de personlige fornødenheder for de enkelte pensionister, men vi skal altså gøre det generelt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
 vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Melchior):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand [af Yvonne Herløv Andersen (CD) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 78. Fremsat 15/11 78).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Erling Jensen):

Min umiddelbare reaktion på dette lovforslag må være, at ud fra hensynet til en saglig, kontinuerlig behandling og bedømmelse af sager om tvangsmæssig anbringelse af børn og unge uden for hjemmet vil det være uhenigtsmæssigt at udskille disse sager til behandling ved særlige myndigheder, det være sig et lokalt folkevalgt organ, et regionalt folkevalgt organ eller en almindelig domstol.

Min forgænger på socialministerposten har tidligere her i tinget, således under forespørgselsdebatten i december 1975 om børne- og ungdomsværnenes behandling af disse sager, afvist at flytte afgørelserne bort fra de lokale folkevalgte myndigheder. Tværtimod blev det ved den lejlighed understreget, at de lokale folkevalgte organer er bedst egnede til på dette område at træffe de beslutninger, der harmonerer med den almindelige opfattelse på stedet af, hvad der bør gøres i det enkelte tilfælde.

Samtidig blev det fremhævet, at folketinget ved at placere ansvaret for løsningen af disse opgaver hos de lokale myndigheder – altså dengang børne- og ungdomsværnene, nu de sociale udvalg – har fulgt den linje, der gennem mange år har været fulgt såvel her i landet som i de øvrige nordiske lande.

Disse sager, der talmæssigt udgør et meget ringe antal af de samlede anbringelser uden for hjemmet, således 3,4 pct. i 1976 efter en faldende tendens lige siden midten af 1950'erne, behandles af de sociale udvalg ef-